

Розділ 1

Лайонін почула важкі кроки Люсі на кам'яних сходах і щільніше загорнулася в товсту ковдру. За вікном старого донжона¹ свистів січневий вітер, під дерев'яні віконниці пробивалися струмені холодного повітря, однак ліжко було теплим, і вона збиралася якнайдовше залишатися в ньому.

— Леді Лайонін, — Люсі розсунула завіси на ліжку.

Зараз вона була вже старою і надто товстою жінкою. Однак вона доглядала Лайонін від самого народження і була для неї майже як мати.

— Ваша мати просять вас одягнути золотаву туніку, зелене сюрко² і мантію, — сказала вона.

Лайонін, яка дуже неохоче повернулася до світла, тепер зацікавлено дивилася на Люсі.

— Зелене сюрко і мантію?

— Маємо гостя, важливого гостя, і ви повинні вдягнути найкращий одяг для його зустрічі.

Лайонін відкинула ковдру і поставила маленьку ніжку на дубову підлогу, вкриту циновкою. Віконниці взимку були щільно зачинені від холоду, і єдине світло надходило від невеличкого коминка та сальної свічки на високій залізній підставці біля ліжка. М'яке сяйво підкреслювало округлі вигини її стрункого молодого тіла. Люсі допомогла панночці вдягнути тонку лляну сорочку, а потім вовняну туніку,

---

¹ Головна і найкраще укріплена вежа замку. (Тут і далі прим. перекл.)

² У XII столітті довгий просторий плащ.

яка вигідно підкреслювала її фігуру. Сюрко без рукавів нічого не приховувало.

— Знаєш цього гостя? Він друг мого батька?

— О ні, міледі. — Люсі застєбнула вузький шкіряний ремінець на тонкій талії Лайонін. — Це граф, людина, з якою ваш батько ніколи не зустрічався, і він молодий чоловік.

Лайонін зупинилася й уважно подивилася на служницю.

— Він гарний? Він гарний молодий граф, вродливий і їздить на білому коні? — Лайонін піддражнювала стару жінку.

— Скоро самі побачите. А тепер візьміть гребінець, щоб я могла розчесати ваше скуйовджене волосся.

Лайонін послухалася, а потім попросила:

— Розкажи мені більше про нього. Якого кольору його очі? Волосся?

— Чорні. Такі чорні, як очі диявола.

Обидві жінки звели очі й побачили Грессі та Мег, що входили до маленької кімнати з купою чистої білизни для ліжка.

Грессі, старша дівчина, сказала:

— Приїхав граф, і не просто один з графів короля, а сам великий Чорний Лев.

— І він справді чорний, — додала Мег.

— Його очі і волосся чорні, як у сатани. Навіть його кінь весь чорний.

Лайонін з жахом дивилася на них. Вона чула історії про Чорного Лева ще з дитинства — історії про його силу і хоробрість. Але кожна була затьмарена відчуттям зла, того, що, можливо, його силу було отримано недобрим шляхом.

— Ти впевнена, що це Чорний Лев, а не хтось інший? — спокійно уточнила дівчина.

— Жоден інший чоловік не міг би мати такий вигляд. Присягаюся, у мене мурашки по шкірі від одного лише наближення до нього. — Грессі подивилася на свою господиню дуже уважно.

Люсі зробила крок вперед:

— Припини дурну балаканину! Ти налякаєш бідолашну дівчину. А тепер берися до роботи. Я мушу спуститися вниз, до пані Меліти. — Вона востаннє розчесала волосся Лайонін і закріпила на ньому прозоре коло з шовку з тонким золотим обідком. — Отож заспокойтеся і не метушіться. — Люсі зупинилася біля дверей, застережливо тицьнувши пальцем у бік Меґ і Ґрессі: — І більше жодних пліток! Якщо чорне волосся робить нас частиною диявола, багато хто з нас боявся б Судного дня.

Вона шморгнула носом і поплескала по сивому волоссю, що виднілося на скроні між барбеткою — шматком тканини, що повністю приховував її шию та підборіддя, і наміткою, що спускалася до плечей. Люсі уявляла собі, що її пасма, як в юності, все ще чорні, як смола.

Коли двері зачинилися, Лайонін опустила на кам'яне підвіконня.

— Розкажіть мені про нього, — прошепотіла вона.

— Він кремезний чоловік...

— Сильний... — перебила її Меґ, але потім, побачивши заспокійливий погляд Ґрессі, слухняно перейшла на інший бік ліжка, щоб підхопити простирадло, яке зсувалося додолу.

— Так, — продовжила Ґрессі, озираючись на Лайонін і відчуваючи впевненість у її увазі. Колись Лайонін стане господинею замку, але поки що існувала одна сфера, у якій Ґрессі перевершувала її, і це було знання чоловіків. — Він Чорний Лев, названий так за свою диявольську чорноту і лютість лева. Кажуть, що на турнірі він може скинути з коня двадцять чоловіків і що в Уельсі під час тамтешніх воєн він міг навпіл одним ударом розрубати людину або її коня.

Лайонін відчула, що зблідла, і це спонукало Ґрессі докладніше зупинитися на плітках.

— Кажуть, що його перша дружина намагалася накласти на себе руки, щоб позбутися його.

Лайонін затамувала подих і мимоволі перехрестилася. Самогубство було смертним гріхом.

— І ще його супроводжують семеро чоловіків — семеро дияволів... — вставила Меґ, надто схвильована, щоб боятися Ґрессі.

— Так, — підхопила Ґрессі голосом змовниці. — Він подорожує разом із сімома чоловіками, здоровезними чоловіками, усі вони чорняві, але жоден з них не такий чорний, як цей Лев на своєму чорному коні.

— Він приїхав сюди, і я маю зустрітися з ним? — Лайонін не могла приховати страху в голосі.

— Так. Ваші батьки зараз з ним внизу. Ніхто не відмовляє Чорному Леву в проханні, навіть у найдрібнішому. — Ґрессі випросталася. — Ходімо, Меґ, ми повинні підготувати кімнату для лицаря Диявола.

Вона вийшла з кімнати, а Меґ з широко розплющеними очима попрямувала за нею з брудною білизнаю. Ґрессі була дуже задоволена тим, що привернула до себе увагу, бо вважала обох співрозмовниць ще дівчатками, хоча жодна з них не була молодшою за неї більше, ніж на два роки.

За важкими дверима пролунав голос Меґ:

— Це правда, Ґрессі, що цей чоловік є породженням диявола?

Меґ притулилася до вологої кам'яної стіни. Обличчя Ґрессі було тьмяним у темному коридорі. Дівчина відчула, як її серце калатає від моторошного жаху. Наречена Диявола! Це була жахлива думка.

Леді Меліта, мати Лайонін, теж чула історії про Чорного Лева.

Вона ретельно одягалася, лаючи себе за те, що її пальці тремтять. Їй не хотілося, щоб він приїжджав. Останнім часом було вже й так надто багато неспокою, а тепер ще й цей вимогливий граф, про якого треба дбати! Вона застібнула пояс без прикрас навколо об'ємної накидки, так не схожої

на накидку її дочки, спустила її на пояс, повністю приховавши його. На плечі накинула темно-зелену мантію з двома вигадливо кованими золотими пряжками, з'єднаними через ключицю коротким ланцюжком.

— А як же сер Томпкін, що приїде завтра, і як розпорядитися з обслугою... — Вона припинила своє бурмотіння і розсміялася. — Я стаю надто схожою на Вільяма, боюся подій ще до того, як вони відбудуться, — подумала вона. — Він чоловік, от і все. Ми запропонуємо йому те, що маємо, і він має бути задоволений.

Вона поправила довгу лляну намітку, що закривала потилицю та волосся і спадала на плечі. Леді Меліта пишалася тим, що в неї все ще гарна шия, і не носила барбетку, яка б її прикривала. Розправивши плечі, вона спустилася вниз, щоб привітати гостя.

Вільям, батько Лайонін, був у захваті від графа Мальвуазену. Розповіді, які він чув про цю людину, також були перебільшеними, але це вже був чоловічий погляд на речі. Він подивився на праву руку Ранульфа, на м'язи, чітко окреслені під ідеально підігнаною кольчугою. Кажали, що Чорний Лев може, несучись на повному скаку на своєму чорному коні, розрубати навпіл чотиридюймовий дубовий стовп. Вільям сподівався, що йому вдасться переконати графа продемонструвати цей неймовірний подвиг. Барон не міг відірвати погляду від посрібленої кольчуги графа. Він подумав з гіркою іронією, як важко йому забезпечити кожного з дванадцяти своїх лицарів бодай посереднього ґатунку кольчугами, а тут цей чоловік одягнув довгу кольчугу-гауберк¹, наче зібрався на турнір. Навіть його воїни були розкішно одягнені в кольчуги, пофарбовані у кольори Мальвуазену — зелений або чорний.

¹ Один із різновидів лицарських обладунків, який мав вигляд довгої кольчуги, практично до колін, з капюшоном і рукавицями.